

*Krúdy még egyszer átpörgeti
a kalendáriumot*

Vég kezdete, naptári év,
farkát hajkurászó kutyaörvény.

Volt egy gondolatom,
nem éltem vele.

Víznek mederre
s nem partokra van szüksége.

Ha egy líra magánzó,
magától értetődik: hogy.

Mag utazik a fában,
megmarad magnak a fa.

Hallom, a szürrealistákat
kitiltották a jövő álmaiból . . .

Lennél csak anyagtalan,
volna egy-két szavam hozzád.

Amit tudok: az a jövő,
amit nem: az a múlt.

(Nem tartunk ott, hogy a hangok
kerítés ábrái mögött föl ne ismernének!)

Elmúlás az a pillanat, mikor még
bármilyen lehetek, de már semmi se vagyok.

Számok árnyas fái közt
bújócskázik az idő.

És ön, ha nem tévedek, bőre alá
menekítette az aranyfátylas napot.

Hiedelem tán, hogy hold a vízen
mágikus asztaltáncoltatás.

Isten nem láthatja önmagát,
holott volna miért szégyenkeznie.

Tudok nélkülözni ott,
ahol engem nem nélkülöznek.

Miért, hogy a házaló árnyaknak
csak hátuk látszik?

Berántja hasonlatát az álom,
mi a szem küszöbén marad, nincs köze testhez.

Holnap, ha elfelejteném,
keljen fel a nap.